

Válaszok

Dr. Kajtár István bírálata

Köszönöm Tisztelt Opponensem alapos elemzését, az értékelésre fordított idejét és pozitív véleményét. Kérdéseire, megjegyzéseire az alábbiakban válaszolok.

- A Rasphuys, a legendás amszterdami fenyítőház keletkezéstörténetét, a megnevezés változatait a szerző szép jogtörténeti elemzéssel mutatja be. Az épület leírása is mintaszerű, bár **az opponens ábrát sem látta feleslegesnek** (6. oldal).

Magam is erősen gondolkodtam az illusztrációk kérdésén. Vonzódásom a jogi kultúrtörténethez közismert, s ez újnak mondható kutatási terület eddigi szerény hazai megjelenése is az ábrák beillesztése felé sodort. Végül azonban két tényező az illusztrációk mellőzése mellé állított. Az egyik az aránytalanság: a jelenleg birtokomban lévő kép- és metszetanyag elégtelensége csak alkalom- (és véletlen)szerű megoldást kínált volna. A fő célpontoknak számító első dologházak képanyaga viszonylag gazdag, a kontinens belseje felé sodródva az ábrázolások előfordulása ritkul, hazánkba érve lényegében megszűnik. Másik okom az volt, hogy nem szerettem volna műfaji zavarba keveredni, s a figyelmet a fő mondanivalóról egy nem kevésbé érdekes, de mégsem célként kitűzött zónára irányítani. Terveim között szerepel viszont egy, a Tisztelt Opponensem által is érintett, a tömlöc történetéről szóló munkámat kiegészítő kötet, melyben a fenyítőházak illusztrált históriáját dolgoznám föl.

- A dologházba utaltak egy részét a felső hatóság utalta be a többiek rokonaik, szüleik kérvénye alapján helyezték el a házban. **Milyen volt az eljárás ebben az esetben?** (6. oldal)

A fenyítőházakba történő felvétel formái bár eltértek, némi hasonlóságot mutattak. A Bridewell esetében a 16. század elején naponta bejárta illetékességi körzetét, s amennyiben csavargót és koldust találtak volna, azokat a Házba kísérték. A felvételt a Governor of Bridewell döntötte. Az igazgató kezét megkötötte, hogy nem kerülhettek az intézetbe idegenek, tehát idegen lakóhelyi illetőségű személyek, illetőleg azok, akik testi tulajdonságaik, egészségi állapotuk alapján más londoni intézetbe tartoztak. Buryben, mint ismeretes, az elbocsátásokban és felvételekben is békebíróság járt el. Az amszterdami Rasphuisba a felsőség döntése alapján kerültek be munkaképes koldusok, csavargók, prostituáltak, züllött életet élők, kis tolvajok, részben

rendészeti intézkedés, részben bírói ítélet alapján. Rokonokat, szolgálkat, diákokat kérvény alapján vettek fel, a döntést a Ház gondnoka (igazgatója) hozta meg. A Hamburgi Werk- und Zuchthaus részben rendészeti szervek döntése, részben (a 18. századtól) bíróságok határozata, részben saját vagy hozzátartozói, gazdai vagy tanítói kérelem alapján fogadott be fogvatartottakat. A felsőség döntésekor a Ház nem mérlegelhetett, a magánkérvényekről a provizorok döntöttek. Összességében tehát azt látjuk, hogy a magánosok felvételét a Ház vezetése bírálta el a befogadóképesség és az illető eset vizsgálata alapján.

- **A fenyítőházak német mintája** komor kriminalitás háttérű volt (az úton lévő nép szociográfiájának kiváló példája az 1751-es Gaunerpatent erről az opponens szívesen hallana részleteket (6. oldal).

Az egész későközépkor-koraújkor jellegzetes vonása Európában a társadalomból kitaszított, reménytelen, az országutakra, vándoréletre kényszerített népesség megjelenése. Közép-Európa, de főként a német föld a harmincéves háborútól a 19. század első felének csúcspontjáig kiszolgáltatottja volt a csavargóvilágnak. Az eredetileg eleve vándoréletet élő cigány kumpániák és országútra vetett, kiszolgáltatott zsidók mellett a háborúk nyomán felbukkantak a számolatlanul elbocsátott zsoldosok, invalidusok, a házukat és földjüket veszített, elűzött jobbágyok és parasztok, a városi szegénynép. A társadalomban erősen élt a rendetlenség vagy még inkább az összeomlott rend képlete: A recepció, a humanizmus, a reformáció, a korakapitalizmus, a földrajzi felfedezések elbizonytalanították a társadalmat, megbontották a tradicionális kereteket és átrendezték a társadalmi réteg-és osztályhatárokat. A mind nagyobb nincstelen tömeg, a „hullámozó lakosság” egyre nagyobb veszélyt jelentett a békés lakosságra. A koldulásból, tolvajlásból, csalásból élő csavargók ellepték a vidéket. Dél-Németország klasszikus célpontja lett a vagabund elemeknek, a tolvajnyelven Ganfer Medine (Csibészföld) kitűnő lehetőséget adott az elrejtőzéshez. A hegyes-völgyes vidék, a nagy rengetegek, Schwarzwald, Schwäbische Alb, Welzheimer Wald lehetőségei kiváló búvóhelyeket kínáltak. De a valódi biztonságot a territoriális szétterjedettség nyújtotta. A kicsiny grófságokra, szabad birodalmi lovagi kiváltságolt kerületekre, tartományokra, államocskákra szakadt világ tehetetlen volt a csavargóvilággal szemben. Csak a sváb vidéken 29 herceg, gróf és tartományúr, húsz önálló egyházi birtokkormányzat, harmincegy szabad birodalmi város hatósága osztozott. Egységes rendőrségről szó sem volt, különféle helyi rendőrségek és őr csapatok feladata volt a rendet fenntartani, amelyek szokás szerint kiszolgált katonákból, öreg hadfiakból állottak. A

határok átjárhatók voltak, a biztos őrzés illúzió. A csavargóknak rövid utat kellett csak megtenniük s már is egy másik országban voltak, s kibújtak a felelősség alól. Ami – tegyük hozzá – hivatalosan is működött. Hiszen a kisebb urak nem igen rendelkeztek költséges bírósági apparátussal, végrehajtó intézményekkel és közegekkel, ezért az elfogott vagabundokat, koldusokat többnyire a legegyszerűbb és legolcsóbb utat választva a szomszéd tartományba, államocskába, városba toloncolta. Ez az állapot a hullámzó lakosságot racionálisabb, szervezettebb irányba sodorta: a csavargók hatalmas bandákba tömörültek. Mint Radbruch hangsúlyozza, nem valamiféle hierarchikus rendbe, mely vezető irányítása alatt működik. Inkább együtt élő, szolidáris közösségről volt szó, híreket továbbító, ötletadó és veszélyt jelző hálózatról, alkalmilag együttműködő csoportokról, vagabund elemekről, akiket az életmód zárt össze. Mindenesetre az utazó nép veszélyessége egyre nőtt, a hatóságok és a vidék lakossága mind jobban tartott a bandáktól. A hatóságok védekezésének jelei voltak az ún. Gaunermandatok, azaz a csavargópátensek, melyek nyilvánvaló sikertelenségét bizonyítják újabb kibocsátásaik. A védekező szabályozás fontos eleme volt az intézkedésekkel megcélzott társadalmi csoport minél pontosabb meghatározása. Így tett 1751-ben Ulm magisztrátusa is.

●A **Schellenwerk** részletes leírásán túl az opponens a **megszégyenítő reáliákat** tartja figyelemre méltónak, erre nézve értékelést vár a szerzőtől (7. oldal).

Ahogy azt a disszertációban is kifejtettem, a Schellenwerk egy korábbi megbecstelenítő büntetésből, az opus publicum irányába tartó mozgással hozható összefüggésbe. Mint az a kriminális szankciók történetével foglalkozók számára közismert, a középkor és koraújkor a megszégyenítő büntetések igazi korszaka. Ennek fő oka a zárt közösségek rendszereire épülő társadalom, a privilegizált, szabadságok kis köreiként kiépülő település- és lakókörnyezet jellemző, melyeket egymástól nemcsak jogaik, de infrastrukturális feltételeik is elzárják. A partikuláris jogosítottságokból építkező társadalmi szerkezet, a községek, uradalmak, várak, mező- és szabad városok mind önálló, ugyanakkor védekezésre berendezkedve, a mindennapi támadásokra készülve zárt szerkezeteket képeztek. (Ezek legjellemzőbbike a fallal körülkerített város.) A közösségekhez tartozás nélkül élni és létezni lehetetlen, de legalábbis igen veszélyes volt, a közösség tagjának lenni pedig egyet jelentett a csoport erkölcsi és jogi normáinak, szokásainak feltétlen elfogadásával. A közvetlen környezet megbecsülése (azaz annak akceptálása, hogy az illető a csoport erkölcsi és jogi normáit, szokásait magáénak tudja, s a szerint is él) nélkülözhetetlen része a hétköznapi életnek, a nélkül aligha lehetett hosszán a közösségben

tartózkodni. A becsület a közösséghez tartozás és a boldogulás alapfeltétele volt. Ugyanakkor a becsület a zárt közösségek közös értéke egyben, s így válhatott annak elvonása kriminális szankcióvá. Kiegészítőleg megjegyzendő az is, hogy a kis közösségeknek nem lehetett és nem is volt célja a kisebb szabályszegések súlyos megtorlása, a kor szokásos drasztikus megoldásainak alkalmazása. Így a becsületbüntetések az enyhébb büntetések között domináns szerepre jutottak. A megszégyenítésre minden cselekedet vagy processzus alkalmas volt, mely kifejezésre juttatta a közösség tagjainak nemtetszését, egyben a delikvens számára kellő (lelki) gyötrelmet jelentett, büntetésként élte meg, s tudatosította benne elkövetett cselekménye helytelenségét. A kisebb, teljes becsületvesztéshez nem vezető megszégyenítő büntetések végrehajtásánál nagy előszeretettel alkalmaztak tárgyi eszközöket. Olyat is, mely alkalmilag vált megszégyenítővé és olyat is, melynek alapfunkciója a becsületbüntetés. (Például a megtalált, az elkövető által eltulajdonított tárgy vagy a cinkelt kártyáknak a hamiskártyás nyakba akasztása, vagy a dolgozatban ismertetett eredeti Schellenwerk alkalmazása.) A tárgyi eszközök részét képezték az olyan állandó, a városok főtereinek képéből soha nem hiányzó instrumentumok, mint a szégyenfa, pellengér, kaloda, kalitka, trülle, szégyenszék. De gyakorlatban volt a kisebb reáliák használata is, mint például a szégyentábla, szégyenkő, szégyenálarc, szégyenruha és a szégyenhordó. A helyi találékonyság számos megoldást szült, de mindennek ugyanaz volt a lényege, hogy ti. közszemlére tegye a bűnt és nyilvános eljárásban mutassa fel a büntetését elnyert bűnöst a közösségnek.

- Részletezni lehetne az **értelmetlen munkához** vezető utat (7. oldal).

A munka végtelen sokszínűségének, az ember életében betöltött eléggé nem értékelhető jelentőségének bizonyítéka a dolgozat gerincét képező munkáltatás folyamatos jelenléte a büntetés-végrehajtás történetében. S úgy gondolom, ezt hangsúlyozza az a tény is, hogy mindhárom opponensemől kaptam kérdést a munka büntetés jellegével kapcsolatban. Kajtár István professzor a Schellenwerk kapcsán igényelte az értelmetlen munkához vezető út megrajzolását. Igaza van: ugyanis a munkáltatás és a büntetés-végrehajtás találkozási pontján kerül a figyelem homlokterébe a munkavégzés értelme. Addig ugyanis nincs oka az értelmes vagy értelmetlen munkáltatásról szólni, amíg hiányzik a viszonyítás alapja, vagyis a cél meghatározása. A korábbi, a disszertáció I/2. fejezetében vázolt előtörténetben a büntetés-végrehajtás körében eszközölt foglalkoztatás mindig valamilyen szükséges és racionális tevékenységhez kötődött. (Bányászat, kőtermelés, építkezés, közműtisztítás-takarítás, szállítás,

mezőgazdasági munkák, evezés gályán stb.) A végeztetett tevékenység sanyargató jellege persze beépülhetett és be is épült a büntetésbe, segített a fokozatképzésben, de nem volt öncél. (Évezredekken át a fizikai sanyargatásnak jóval egyszerűbb eszközei léteztek a testi és testcsonkító büntetések körében.) A kolostorbörtönök ergastuluma villantotta föl a fizikai munka büntetőjellegét, nem mellőzve ugyanakkor a jobbítás keresztényi célját sem. Az egyházi ergastulum azonban nem hatott elég intenzíven a világi büntetőgondolkodásra, jelentős társadalmi és gazdasági erőknek kellett változásokat indukálniuk ahhoz, hogy az 17–18. századi fenyítőházi folyamatok beindulhassanak. S a munka nevelőfunkciójának megformulázása azzal egy időben, hogy a munkáltatás a szabadságfosztás tartós részévé válik, biztosítja a helyét az értelmetlen munkának. Az pedig, hogy a szabadságvesztés-büntetés mindinkább egyenjogú részévé válik a szankciórendszernek, folyamatosan napirenden tartja a dolgos tevékenységet, mely a fogvatartottak foglalkoztatása, fizikai igénybevétele, figyelmének lekötése szempontjából is fontossá válik. S ekkor már az értelmetlen munka létjogosultsága akár indokolható is, gondoljunk az angolszász vívmányra, a tapmalomra. S úgy vélem, ugyanezen folyamat oldalvizein jelenik meg a szabadságvesztés-büntetés súlyosbítására kieszelt sanyargató, megerőltető, a testi büntetés határait súroló értelmetlen munkavégzés is. (Ne feledjük, hogy a rendi társadalom általános munkaértelmezéséből fakadóan egészen az első polgári kodifikációkig a munkáltatást testi büntetésnek tekintette a praxis és a jogalkotó egyaránt.)

- Sajátos, hogy míg Mitteis-Lieberich nem lát éles határvonalat a fenyítőházakkal kapcsolatban, Hippel és követői a fenyítőházakat **forradalmi jelenségként** tartják számon. **Kifejtendőnek vélem szerző álláspontját** (7. oldal).

Úgy gondoltam, elég határozottan megfogalmaztam, hogy a fenyítőházakat *speciális csomópontokként értelmezem*, melyekben számos középkori gyakorlat és tanítás összeért, majd átrendeződve újra szétváltak egymástól. Ennek eredményeképpen a büntetés-végrehajtástól meglehetősen világosan elvált a szegényügy (létrejöttek és intézményesültek a dologházak és a szegényházak, leegyszerűsödött az egyházi szerep, de az elvilágiasodott javító gondolat a reszocializációs cél keretében lényegében formálta át a büntetés-végrehajtást. A szabadságvesztés-büntetés részévé lett az oktató-nevelő és munkáltató szervezet. A mocskos földalatti tömlöcöztetés helyett megjelent a tervezett és szervezett, egészséges intézményi rezsim, a megtorló gondolat helyett a javító eszme, a megjavítható és megjavítandó bűnelkövető. Amikor a fenyítőházakat, mint a társadalmi praxisban felhalmozódó tapasztalatokat a gyakorlatba ültető és a reformeszméket

lángba borító, *katalizáló jelenségeket* definiáltam, a radikálisabb értékelés mellett foglaltam állást. A forradalom kifejezés óvatos használatát lényegi meghatározatlansága indokolja, emocionális tartalma miatt kevésbé érzelmes terminológiát, a gyökeres átalakulást javasolom használni. Amúgy a börtönügy átalakulásáról, a modern szabadságvesztés-büntetés kialakulásának korszakáról szóló disszertációm kiindulópontja sem véletlenül lett a fenyítőházi mozgalom.

- A börtön fejlődését annak instrumentális váltoásaiban követhetjük, de ez a hivatali architektúra nézeteire is tekintettel van. Ez a fejezet különösen alaposan kimunkált. Terveket ismertet (L. B. Alberti és J. Furttentbach), bemutatja a 17. század új olasz börtöneit. Az opponens az egyes verziók **építészeti, látvány megjelenésének forrására** kíváncsi (8. oldal).

A börtönépítészet történetének egyik fő tétele, hogy az architektúrának egy oldalágaként született meg, viszonylag csekély érdeklődés mellett, s csak akkor, amikor a fogvatartó intézményekről, mint speciális feladatokkal rendelkező építményekről kezdtek gondolkodni. Addig, amíg a börtön a társadalom söpredékének otthona, amíg a jogvesztett, megvetett törvényen kívüliek gyűjtőhelyének számít, kevés esély van arra, hogy tervezett és épített intézetekre találjunk a büntetés-végrehajtás történetében. A rabok nemek vagy korok, veszélyesség szerinti elkülönítés híján, tevékenység (munkáltatás, foglalkoztatás) nélkül, rendezetlen viszonyok között, összezárva éltek a többség által biztonságosnak tekintett körülmények között. Valamiféle minimális struktúráról, szisztematikus belső rezsimről (a börtönház berendezéséről, szervezéséről, rendjéről) leg hamarabb a 16. századtól szólhatunk, ami végül is lehetővé tette a tervezést. A végtelenül lassan megindult változás abban állott, hogy a büntetőfilozófia, a büntetőjog, a büntetőtudomány fejlődése, a 18. századra kialakuló gondolatok a büntetési rendszerről új feladatokat hárítottak a börtönökre. A rabok biztonságos őrizettel korlátozott szabadsága tervezett tereket kívánt. A mérlegelt szétválasztással, a differenciált elhelyezéssel csökkenteni kellett a rosszabbodás esélyeit. Kemény fegyelemmel, szorgalmas munkával, vallási neveléssel, az egészséges környezetről gondoskodással, friss levegővel, megfelelő kezeléssel biztosítani kellett a lelki és fizikai egészséget. Ezeknek a követelményeknek talaján sarjadt azután a börtönépítészet. A börtönépítészet első képviselői, mint például Furttentbach, generalisták voltak: a középületek tervezői, városok arculatának formálói, a barokk hatalom megrendelőinek szállítói. Börtönépítészeti munkájuk beolvad egyetemes architektúrális tevékenységükbe, de talán éppen ezért, általános építészeti munkájukat tükröző, összefoglaló műveikben fellelhetők a börtönök tervei is. (Az

idősebb Joseph Furttenbach első munkája, a Neues Itinerarium Italiae Ulmban látott napvilágot, 1627-ben.) Ilyen munkával azonban viszonylag kevéssel találkoztam; jellemzőbb a történeti-leíró munkák vagy útleírások, útirajzok, várostörténetek képi ábrázolása, alaprajzai. Napjainkban már számos, a börtönépítészeti történetével foglalkozó monográfiát publikáltak, melyek illusztratív képanyaggal is rendelkeznek. Ezek legtöbbször visszatérnek a kezdetekre, így sok az ismétlődő ábrázolás. A legmélyebb forrás természetesen a jobbára kiaknázatlan levéltári dokumentumanyag, amelyből véletlenszerűen jutnak napvilágra képek, metszetek, tervrajzok.

- A vármegyei tömlőc előtörténetét levéltári források is tükrözik. Külön érdekes terület a **fogházak igazgatása** (várnagy, kulcsár) szerepe, és nem jelentéktelen a börtönök őrzése (porkoláb, hajdúk). Ezek esszenciális értékelése is érdekelné az opponenst. Az is megállapítható, hogy a tömlőcrezsimre konkrét szabályok vonatkoztak, ami a felügyelet oldaláról teljes táblával szolgál a 18. és 19. század fordulójának tömlőkezeléséről (9. oldal).

A börtönök őrzésének kérdése összefüggésben áll a tömlőc helyével. A vármegyei tömlőcök az esetek többségében vagy a várban vagy a vármegyeházán találhatók, melyek eleve feltételezik a várhoz, illetve a vármegyeház őrzésére kirendelt hajdúk vagy pandúrok közreműködését a tömlőcök őrzésében. Ahol nem olvad össze a várnagy funkciójával, ott a porkoláb a börtön felelős felügyelője, a kulcsár pedig aktuálisan az örök egyike. A disszertációban is ismertetett bizottsági vitaanyagok arra utalnak, hogy a börtön őrzésére kirendelt hajdúk speciális kiképzést nem kapnak, mellékfeladatként kezelik a rabok felügyeletét, nem ritkán jó kapcsolatot ápolva az elítéltekkel.

A városok a többnyire a városháza épületében rendszeresített árestum kezelésére törvényszolgát, a carcer felügyeletére tömlőctartót alkalmaztak, akik segítségére esetleges városi öröket rendelhettek. A korszak építészeti körülményei, különösen a városokban olyan biztonsági feltételeket teremtettek, melyek megengedhetővé tették csak egy-két őr igénybevételét. Amely város hóhért is tartott, az ő segítségét is igényelhetette: Kassán mindmáig látható Miklós bakó háza, mely egyben városi tömlőcül is szolgált. Összegzésképpen megállapítható, hogy elkülönül börtönfelügyelet és igazgatás nem volt, az részét képezte a rendészeti szervek működésének. A tömlőcrendtartásokból viszont azt tudjuk, hogy különös figyelmet fordítottak a vigyázatlan örökre, a szökések, kitörések, torlaszolások ügyében.

- A szerző rögzít több vármegyei tömlőcben **járványokat** is. Ennek ellenére csak az 1796-os zalaegerszegi **börtönlázadás** váltott ki csoportos ellenállást. Ennek **tömör jellemzését érdeklődéssel hallaná az opponens** (9. oldal).

Meglehetősen óvatossággal kezelhetjük csak a korlátozó megjegyzést, minthogy alig fél tucat megye amúgy hiányosan ránk maradt forrásanyagát áttekintve sem lehetek biztos abban, hogy nem fordultak elő zendülések. Ennek határozott állítására csak komoly és szisztematikusan feltáró levéltári kutatómunka adhat választ. A lázadások vagy összetűzések amúgy sem a járványokkal, sokkal inkább az ellátással lehetnek összefüggésben, de még inkább, mint az általunk prezentált esetből is kiderül, forrongó, engedetlen rabszemély bekerülésével, aki lázítani kezdi a foglyokat, szervezi az ellenállást.

- A börtönügy kérdését a **fogházjavítók (Név szerint kik?)** majdnem tisztán elméleti síkon vetették fel, a „nyugati” modellek ismeretében, vagy a „hallgató szisztéma”, vagy a „magánrezsim” mellett törtek lándzsát, végül általánossá lett a munkáltatás elfogadása és a munkára kötelezés (10. oldal).

Nem a teljesség igényével és nem érintve a csak az országgyűlési vitákban és az 1843/44. évi tervezetek előkészítésében részt vevőket: **Balla** Károly (Vélemény A' büntetésmód javítása iránt, Pest, 1841.); **Böloni Farkas** Sándor (Utazás Észak-Amerikában, Kolozsvár, 1834.); **Eötvös** József (Vélemény a fogházjavítás ügyében, Pest, 1838. Beszédei, Budapest, 1886.); **Eötvös** József – **Lukács** Móric (Fogházjavítás, Pest. 1842.); **Lukács** Móric (Büntetőjogi theoriák. Lukács Móricz munkái, I. Buda-Pest. 1894.); **Kossuth** Lajos (Szelíd tortúra. / Nyilvánosság. / Bűnper. / Bot, vessző, korbács. / Büntetőjog stb. Pesti Hírlap (I) 1841.); **Lugossy** József (Függetlenség a' fogházjavítás tárgyához, Atheneum 1839 II.); **Nyáry** Pál: Indítvány a megyei bűnvádi eljárás lehető javítása iránt Pest. 1841. / Javallat Pest megye közigazgatási rendszere iránt. Pest, 1840.); **Sárváry** Jakab (A' büntetésről, 's különösebben a' halál büntetéséről. Pest, 1844.); **Szemere** Bertalan (Terve egy építendő javító-fogháznak a magány rendszer elvei szerint. Kassa, 1838 / Utazás külföldön I–II. Budapest, 1840.) **Tóth** Lőrinc (Angol börtönök 's a' pentonvillei mintafogház. Atheneum 1839.) **Zsoldos** Ignác (Néhány szó a' honi közbiztonságról, Pest, 1838./ A' szolgabírói hivatal, Pápa, 1842.)

És a Kelet Népe vita résztvevői: **Széchenyi** István, (Napló, 1978./ A' Kelet Népe. Pest, 1841.) **Eötvös** J.: Kelet Népe és a Pesti Hírlap. Pest. 1841. **Fáy** András (Kelet' Népe nyugaton. Buda. 1841.) **Hazay** G [**Vörösmarty** Mihály] (A' Kelet Népe 1841-ben Atheneum (5) 1841. II); **Kossuth** Lajos (Felelet gróf Széchenyi Istvánnak. Pest. 1841); **X.Y.Z.** [**Dessewffy** Aurél] (Pesti Hírlap és Keletnépe közti vitály, Világ, 1841.)

Budapest, 2011. március 20.

Mezey Barna